

zakaž tako?

Ti, ti lumpki!

Lahko bi rekli skoraj vsakodneven jutranji prizor z naših mestnih ulic, še zlasti tistih, ki nas pripeljejo iz središča mesta do študentskega naselja. Obrnjeni prometni znaki so postali šaljivi objekt nočnega veselja. Dokler se takole obračajo prometni znaki na Prešernovi ulici, ki je sedaj takorekoč »slepa«, še zlasti ta njen zadnji konec pred Vičem, ni nobene posebne škode. Huje pa je, kadar gre za znake na bolj obremenjeni cesti, saj mimogrede lahko pride do nesreče.

Pa pustimo sedaj samo obračanje prometnih znakov. Znak je bil obrnjen ponoči, ob 11. dopoldanski uri je bil še vedno obrnjen. Morda je res tudi obračanje znakov izključno komunalna zadeva, nikomur pa verjetno ne bi padla krona z glave, če bi v zavesti svoje samozaščitne vzgoje kar sam obrnil znak v pravo smer. Saj ne zato, da bi komunalcem olajšal delo, za katero so pač oni plačani, ampak zato, da zaradi tega ne bi prišlo do nesreče. Preprečevanje nesreč pa ni več komunalna zadeva, ampak zadeva nas vseh, mar ne?

G. O. Ljubljana

Sneg pa na cesto

Razen prve pošiljke snega tam nekje na samem začetku zime, ko so komunalci nekoliko zaspali, so bile naše mestne ulice kar hitro očiščene snega. Huje je bilo s pločniki. Najlaže je seveda v takem primeru zmetati sneg izpred hišnega praga na že očiščeno cesto, saj ga tam tako in tako zvozi avtomobili, malo ga raztopi posuta sol, ostanek pa odpravi sonce.

Tako seveda misli tisti, ki meče sneg na očiščeno cesto. Malo huje je, kadar na takem nametanem snegu vznik zavre, da bi preprečil nesrečo. Seveda kolesa lepo zdrsejo, kot bi bila cesta neočiščena. Če gre samo za to, da se voznik zaleti v spredaj vozeči avto, ko razen razbite pločevine ni posebne škode, ni hudo, huje pa je, če zavre zato, da bi nepredvidnemu pešcu omogočil varen prehod čez cesto in ga zaradi nasutega snega podre. Tu ne gre več samo za pločevino, ampak tudi za rane in morda celo smrtne poškodbe pešca.

Žrtev cest in še zlasti ulic je že tako več kot preveč, da bi to število povečevala še taka lahkomiselnost.

S. K. Ljubljana

Znaki premalo

Gradbišče ob Kopitarjevi ulici. Pločnik zagrajen s plotom, znaki postavljeni, pešci pa po svoje ob plotu med izredno živahnim prometom, med katerim sploh niso nobena izjema težki tovornjaki. In tako lahko samo čakamo prvo hujšo nesrečo.

S. D. Ljubljana

Vzemi si čas – ne življenja

Morda vam je že znano, da je bil lanski december, v poplavi smrtnih nesreč v ostalih enajstih mesecih lanskega leta, prava svetla izjema, saj je v naši republiki izgubilo življenje v decembrskih dneh »le« 44 prometnih udeležencev.

Še zlasti pa je bil varen lanski december na področju Ljubljane, saj smo zabeležili le štiri smrtne žrtve, od tega tri na področju občine Šiška in eno na področju občine Vič-Rudnik. Pri nas, v Centru, v vseh decembrskih dneh nismo zabeležili nobene smrtne nesreče, pa tudi sicer je v primerjavi z ostalimi meseci bilo število nesreč precej pod povprečjem.

Morda na začetku novega leta ne bo odveč, če si ogledamo cestnovarnostno situacijo v minulem letu v Ljubljani in seveda še zlasti v naši občini. Kar na začetku povejmo, da smo predlani na ulicah naše občine zabeležili 11 smrtnih žrtev, lani pa »le« osem. Če smo dali tisti le v narekovaj, tega nismo naredili zato, da bi zmanjševali pomen tega dosežka, ampak predvsem zato, ker bi bilo, ob nekoliko večji previdnosti in premišljenosti na naših ulicah, lahko teh žrtev še precej manj. Kje pa so poglavitni vzroki za zmanjšanje števila smrtnih nesreč v naši občini, ko pa v večini drugih občin, pri tem ne mislimo na same ljubljanske občine, ampak vse slovenske občine, število smrtnih nesreč in smrtnih žrtev narašča? Vsekakor se krepko pozna delo mestnega sveta za preventivo in vzgojo v cestnem prometu. In ne samo to, prometna vzgoja je v Ljubljani prodrla skoraj v vsako krajevno skupnost. Povemo naj še to, da upadlo število smrtnih nesreč in smrtnih žrtev na celotnem področju, na katerem deluje mestni svet za preventivo in vzgojo v cestnem prometu, kar pa je precej ožje okolje, kot ga sicer zajema področje posameznih občin.

Nedvomno je z delom sveta ozko povezana rešitev nekaterih ključnih križišč v Ljubljani in še zlasti v naši občini, ki so dala svoj pečat večji varnosti na naših ulicah.

Tu je seveda še blagodejen učinek rekonstruirane Prešernove ceste. Pešcev in voznikov dvokoles na tej cesti praktično ni več, zato tudi smrtnih žrtev skoraj ni več. Dostop do Tivolija je boljši skozi podhode da o varnosti sploh ne govorimo.

Ob koncu niti ne moremo mimo prometne vzgoje, ki je, kot smo že omenili,

že našla svojo edino pravo pot v krajevne skupnosti.

Ne bo odveč, če si pogledamo še položaj v sosednjih ljubljanskih občinah. Za Bežigradom so predlani našli 15 smrtnih žrtev, lani pa se je število smrtnih žrtev zmanjšalo na 12. Vičani pa so lani zabeležili kar 34 smrtnih žrtev na področju svoje občine, kar je za dve več kot predlani. Vendar je treba pri tem povedati, da gre to povečanje predvsem na račun dela dolenske magistrale, ki se spada na področje te občine. Največji porast smrtnih žrtev v lanskem letu, v primerjavi s predlanskim, pa so zabeležili na področju šišenske občine. Predlani so našli 18 smrtnih žrtev, lani pa kar 27, od tega kar tri decembra. Zanimivo in zlasti strašljivo je, da tudi na novo urejena Celovška cesta ne daje pravih varnostnih rezultatov. Tudi tam so sicer zgrajeni podhodi, vendar niso redki primeri hudih nesreč pešcev, ki kljub podhodom raje prečkajo Celovško med množico avto-

mobilov. Je pa tudi res, da vozniki Celovške, vsaj novega dela, nimajo več za mestno ulico, ampak mestno avtocesto, kar v resnici tudi je, in temu primerno seveda pritiskajo na plin.

Ob koncu ne bo odveč še nekaj besed o naših starejših občinah. Ti so namreč najbolj pogoste žrtve prometnih nesreč na področju Ljubljane in tudi naše občine. Vsekakor manj prilagojeni moderni prometni tehnologiji, če lahko tako imenujemo promet na naših cestah in ulicah, manj sposobni pravilno oceniti trenutno situacijo in seveda tudi nevarnosti, so, kot smo že omenili, najbolj pogoste žrtve naših ulic.

In prav zato tudi najbolj potrebni naše pomoči, ki pa so jo, roko na srce, vse premalokrat deležni. Ali so res samo in edino miličniki dolžni omogočiti starejšim občanom varen prehod čez cesto? Prav gotovo ne, to je dolžnost slehernega med nami. Če smo se v avtobusu že zelo dobro naučili starejšim odstopiti sedež, naredimo v naši prometni vzgoji in samovzgoji še korak naprej in pomagajmo žencem ali možakom, za katerega lahko jasno sklepamo, da bo imel s prečkanjem ulice težave in bo zaradi tega tudi zašel v težave, ki se lahko kaj tragično končajo, da bosta varno prišla čez cesto.

Svet za preventivo in vzgojo v cestnem prometu SRS

DOBER DAN NAŠ OBČAN

Hani Cankar-Simončič

Hani Cankar-Simončičeva na videz pozna skoraj prav vsak ljubljanski fotoamater, ki ga pot prav gotovo kdaj zanese v trgovino Fotomateriala Atrij pri Kori. Tu je poslovalnica že odkar je trgovina odprta in danes, po komaj šestih ali sedmih letih, se lahko pohvali, da ima med vsemi trgovinami Fotomateriala največji promet. Nedvomno je to tudi plod nenehnega požrtvovalnega prizadevanja prijazne Hani in njenih deklet, ki se trudijo ustreči prav vsakemu kupcu.

»Pri nas smo prenehali s prakso, da blago samo prodajamo, ampak ljudem pri nakupih tudi svetujemo. Vse naše prodajalke najkasneje po enem letu opravljajo tečaj, ki jim da veliko znanja tako s področja poznavanja fotoaparatorov in kinokamer različnih vrst in njihovega delovanja ter prednosti in slabosti, kot samostojnega snemanja in izdelave fotografij ter amaterskih filmov. Jaz pa sem njihova mentorica.

Hani Cankar-Simončič se že desetletja ukvarja s fotografijo, svojim najljubšim hobijem in popolnoma naravno je, da ji je hotela biti blizu tudi v poklicu in tako danes je kar je. Tudi v privatnem življenju se ji ni umaknila, saj se vsa družina ukvarja s fotografijo, poročena pa je z Vlastjo Simončičem, enim od starost slovenske povojne fotografije in učiteljem celih generacij današnjih fotografov. Oba sta vedno razpeta med delom in družino in le preko vi-

kenda jima ostane malo več časa, takrat pa se napotita v Gorenjo vas, kjer imata majhno vikend hišico. Ob njeni pomoči tam mojster Vlastja vodi fotografsko šolo za otroke, ki ji v svetu pravijo kar »jugoslovanski model«.

»Malo sem že utrujena od tega dela. Odgovorno je, saj človek obrača v tako majhnem kolektivu težke stotine milijonov, ob bilancah pa mora biti vse v redu. Komaj čakam, da grem v pokoj, pa saj ni več daleč,« nas preseneti čila in mladostna Hani, ki bi ji komajda dal kako leto čez štirideset.

Dala je tudi pobudo, da se v sklopu trgovine organizira majhna galerija Atrij, ki je danes že zelo popularna med fotografi, predvsem amaterji. Lepo sodelujejo s Foto kino klubom Planinske zveze Slovenije, katere člani običajno tudi prispevajo velik del razstav.

V. K.

Šaljivi objektiv

Vsem mogočim stvarim smo že postavili spomenike, steklenici pa še ne. Zato morda ne gre zavreči ljudske iniciative, ki se je izkazala v Ljubljani v novoletnih dneh, ko so občani kar sami postavljali prazne pivske steklenice na podnožja kipcev. Postavimo spomenik steklenici čimprej! Za združevanje sredstev ne bo problema!

DOGOVORI

Gradbišče 10, p. p. 191 – Telefon: 28-257 in 28-258 – Izhaja štirikrat tedensko – naklada 16.500 izvodov

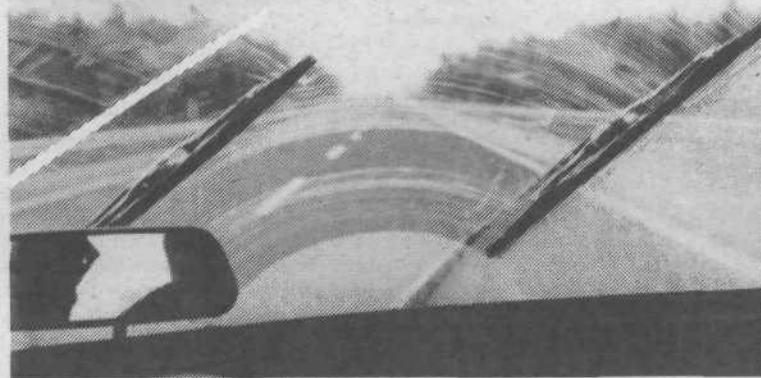
Izdajateljski svet:

Lojze Cepuš – predsednik, člani: Jana Taškar, Dane Robida, Ivo Bogataj, Pavle Pensa, Karel Destovnik, Franc Boštjančič, Ida Rebolj, Dušan Trotovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR:

Zvone Kržišnik (glavni urednik), Mišo Javornik (odgovorni urednik), Sonja Seljak (sekretar uredništva), Matjaž Čož (tehnični urednik), Artur Borjov, Bogdan Pogačnik

Rokopisov ne vračamo. Tisk: CGP »Delo« Ljekarjeva 1

Naš nasvet

V sedanjih vremenskih okoliščinah je vožnja po naših cestah lahko zelo neprijetna. Ne zaradi snega, tega dokaj hitro spravijo s cest komunalna in cestna podjetja, predvsem zaradi mokrote, ki ostaja na cestah. Pa vam to mokroto, z vso dodatno umazanijo, meče na avto vozilo pred vami ali vozilo, ki vam pripelje nasproti. Seveda pri tem najbolj trpi vetrobransko steklo, obenem pa nam zamazano vetrobransko steklo zamegljuje že tako ne preveč jasn pogled v zimski dan.

V trenutni situaciji pomagata le dve stvari. Obe skupaj, ne vsaka zase. Predvsem mora biti v posodi za vodo, ki je namenjena pranju vetrobranskega stekla, dovolj tekočine, ki jo lahko brizgamo na steklo. Nalašč smo dejali tekočine, kajti voda v sedanjih vremenskih okoliščinah v rezervoarčku vse prevečkrat zmrzne, pa je potem učinek enak ničli. Če si tekočine ne naredite sami, jo lahko dobite na vsaki bencinski črpalki. Seveda pa morajo biti skoraj brezhibni tudi brisalci, da vam umazanijo s ceste zbrisejo z najnovejšega vidnega polja. Saj niso dragi ti brisalci, mnogo cenejši od slehernega koščka pločevine vašega avta, ki jo boste poškodovali zaradi slabe vidljivosti. Zamenjajte jih torej pred nesrečo!